

vinde et Flertal af den danske Vælgerbefolkning for Troen paa, at vi i Danmark ere i Stand til at udrette noget ved at skabe et stærkt Militærvæsen her i Landet. Jeg tror, at hvis man ikke vil hilde sig i Illusioner, maa man være klar over dette, at Flertallet af den danske Vælgerbefolkning staar fast paa den Anskuelse, som i Virkeligheden ogsaa har faaet Udtryk ved de sidste Tidens Valgresultater, at i Danmark er det ikke muligt at skabe et Militærvæsen, som er til Betyggelse for det danske Folk, men at man tværtimod ved dette Militærvæsen skaber Skade og Fare, at Københavns Befæstning betyder dette, at der altid vokser Mistanke op mod os, Frygt for, at den ene af de fremmede Magter kan bruge os mod den anden, at Københavns Befæstning altid betyder det, som den højtærede Førsteminister under Forhandlingerne i Vinter kaldte en Præferencepolitik til Fordel for en af de Stormagter, der ligge os nær. Den højtærede Førsteminister hævdede, at denne Præferencepolitik navnlig fandtes i den halve Fæstning, som det ærede Medlem fra Ringkøbing er saa ivrig Talsmand for. Men jeg tror, at den højtærede Førsteminister ikke vil være blind for, at den svage Fæstning, han selv foreslaar, i Virkeligheden ogsaa betyder en Præferencepolitik til Fordel for den af de fremmede Magter, der har den geografiske Fordel at ligge Danmark nærmest. Thi denne Fæstning, om hvilken Generalstaben siger, at den kun kan forsvares i ganske kort Tid, er af en saa svag Beskaffenhed, at denne Magt har alle mulige Betingelser for hurtigt at kunne gøre sig til Herre over den.

Det er i det hele Ulykken ved vor militære Ordning, at enhver Fæstning, vi skabe, vil blive en svag Fæstning, naar den skal tilvejebringes med de faa Kræfter, som det lille, danske Folk raader over, og naar den kun skal være forsynet med den svage Besætning, som kan tilvejebringes fra Øen Sjælland. Derfor har Flertallet af den danske Befolkning fæstnet sig ved den Anskuelse, som nok skal vise sig varig i Befolkningen, at vi ikke kunne indrette vort Militærvæsen paa mere end at tilbagevise de mindre Neutralitetskrænkelser, der næsten altid ville være af uforættelig Karakter.

Saa vidt jeg kan se, staar det da saadan, at dette høje Ting i dets nuværende Sættelse ikke har Muligheden for at føre denne Sag til en endelig Løsning. Den Opgave, som Tinget kan stille sig, er kun at forelægge Sagen

paa en klarere og bedre Maade for Vælgerbefolkningen, end det skete ved det sidste Valg, til ny Afstemning, til en endelig og afgørende Dom fra de danske Vælgeres Side i dette store Spørgsmaal. Hvis dette sker, føler jeg ingen Tvivl om, i hvilken Retning denne Dom vil gaa. Ærede Medlemmer ville have lagt Mærke til, at det næsten er som en Naturlov for det danske Valg, at Strømmen gaar længere og længere til Venstre. I de 3 Aar, der ere gaaede siden Valgdagen 1906, flyttedes omkring 20,000 Vælgere bort fra de Grupper, der nu kalde sig de forsvarspositive, og Stemmeantallet for de Radikale og Socialdemokraterne voksede med imellem 30 og 40,000 Stemmer, omtrent lige meget til hvert af de to Partier. Ingen kan være blind for, at den kommende Valgdags Resultat vil vise en Forskydning i samme Retning. Hvis man, som det ærede Medlem fra Ringkøbing plejer at sige, nøgternt vil regne med Kendsgerningerne, tror jeg, man kommer til at regne med denne Kendsgerning, og naar man regner med den, maa man ogsaa være klar over, at varigt gennemføres, ingen Militærordning herhjemme, som ikke bærer det Præg, det radikale Venstre har gjort sig til Talsmand for, en Plan af den Karakter, som efter vor Overbevisning er den, der har de bedste Betingelser for at betrygge det danske Folks fortsatte Eksistens som et selvstændigt og uafhængigt Folk.

Christiansen: De faa korte Bemærkninger, jeg skal tillade mig at fremsætte, referere sig til de Udtalelser, vi hørte af det ærede Medlem fra Ringkøbing (J. C. Christensen) i Onsdags. Det ærede Medlem fremsatte nogle Betragtninger over Valgresultatet omtrent paa samme Maade, som det er sket fra alle andre Sider. Han erkendte aabent, at han og hans Gruppe havde lidt et Nederlag ved Valget. Men det lader ikke til, at det ærede Medlem vil tage den nødvendige og ligefremme Lære, som efter min Mening burde drages af Valgene. Det ærede Medlem staar urokkeligt paa samme Standpunkt som før Valgene, og det ærede Medlems Ytringer om dette Standpunkt lød næsten som et Ultimatum: det, vi have budt, ellers intet. Det forekommer mig at være et noget mærkeligt Standpunkt netop fra det ærede Medlems Side. Ingen har stærkere end det ærede Medlem hævdet Flertallets Ret, og at der burde tages Hensyn til Flertallet. Jeg sigter herved til den Ramme, indenfor hvilken det ærede Medlem og hans Gruppe